

ikke vilde være rigtigt fra dansk Side. Jeg glæder mig over, at det efter lang Tids, jeg vil just ikke kalde det Strid eller Menighed, men dog Meningsforskjel paa dette Omraade, nu er lykkedes at finde en heldig Overenskomst mellem Ministeriet og Representationen, som altid har ønsket, at der skulde vises Liberalitet paa dette Omraade. Jeg betragter denne Lov som et væsentligt Fremskridt i denne Henseende, navnlig staar for mig dens § 2 som en Opfyldelse af et Krav, der nødvendig maatte stilles fra de paagjældende Kommuner Side til Staten, da det i Grunden er for deres Skyld, at den hele Foranstaltning træffes. Efter at de ærede Medlemmer af Lands-thinget, som have indbragt denne Sag, have forhandlet med den høitærede Indenrigsminister og opnaaet Enighed med ham om den Form, som Lovet skulde have, er det at vente, at det ogsaa her i Thinget vil gaa uforandret igjennem, og det er en saadan Vedtagelse ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale.

Himestad: Ogsaa jeg kan slutte mig til de anbefalende Uttringer, der ere komne fra forskjellig Side; jeg anser dette Lovforslag for at være heldigt for de paagjældende Personers Vedkommende, og det maa jo ogsaa fra den ærede Indenrigsministers Standpunkt vistnok stille sig meget heldigt at faae den Bemyndigelse, der var af en noget uklar Bestaaffenhed, fordi dens Ordlyd i selve Loven af 9de Marts 1872 jo afviger ikke lidet fra de Forudsætninger, som man siensynlig nærede ifølge den Betænkning, fra hvilken denne § 2 skrives sig — ombyttet med en Regel af et klart Indhold. Denne Regel vil nemlig i det Væsentlige komme til at træde istedetfor § 2 i Loven af 9de Marts 1872, som hidtil har været Normen, skjøndt vel denne Paragraph jo ikke opheves ved § 1 af denne Lov, men der fremdeles maa, selv udenfor de Tilfælde, her nævnes, være en Bemyndigelse for Indenrigsministeren til fremdeles at kunne i særegne Tilfælde meddele Hjemstedsbeviser, endog udenfor baade Loven af 9de Marts 1872 og denne Lov. Derfor er det ikke af en saa overdreven stor Betydning, om man ved de Bestemmelser, der findes i § 1, muligen maatte paa enkelte Punkter være gaaet noget vel strengt frem i Opstillingen af Betingelserne. Jeg har imidlertid været i nogen Tvivl om enkelte Punkter deri, og navnlig har det ikke været mig fuldkommen klart, hvorfor man har formuleret Reglen saaledes, at de Paagjældendes Indvandrings her i Riget nødvendig skulde være foregaaet, efter at de vare løste fra deres undersaatlige Forhold til det tydske Rige. Det vil vel kun sjældnere være Tilfældet, at de Paagjældende, inden de drage her ind i Riget, have sørgt for at blive løste fra deres undersaatlige Forhold til det tydske Rige, hvorimod det ofte vil være Tilfældet, at de, efter at have været her i nogen Tid, ville have

stræbt efter en saadan Løsning fra det undersaatlige Forhold, som der her er Tale om. Det forekommer mig, at der, ikke har været tilfrækkelig Grund til at etablere dette Tidsforhold mellem de to paagjældende Betingelser, men at man vel kunde have sat i Loven: „som ere løste fra deres undersaatlige Forhold og ere indvandrede her i Riget“, eller omvendt. Det er ogsaa forekommet mig noget tvivlsomt, om det maatte ikke er for strengt, at man aldeles udelukker dem, der ere dragne her ind i Landet, men som ikke inden et Aar, efter at de ere indkomne her i Riget, have meldt sig til Optagelse i Lægdrullen. Det forekommer mig ogsaa, at det er tvivlsomt, om man ikke endnu burde for den forbigangne Tid indrømme en vis Frist til inden Lovens Straftæden at kunne foretage en saadan Anmeldelse. Iøvrigt er jeg gaaet ud fra den Forudsætning, at naar der staar, at de Paagjældende ikke maa være straffede for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, da er Meningen den, at de hverken maa være idømte en saadan Straf her i Riget eller udenfor det. Under almindelige Forhold pleier man ikke at tage Hensyn til den Straf, den Paagjældende er idømt udenfor Riget, men i nærværende Tilfælde har det vistnok været Forudsætningen. Med disse Bemærkninger og Hensstillinger skal jeg iøvrigt anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Høgsbro: Jeg skal ogsaa knytte min Anbefaling af Lovforslaget til de ærede Medlemmers, men jeg kan dog ikke gjøre det med fuldt saa varme Udtryk som nogle af disse. Det er mig bekendt gennem Henvendelser fra Mænd, der ere bosatte i Slesvig, at der har været og er stor Trang til nærmere Bestemmelser om dette Forhold end dem, der findes i Lov af 9de Marts 1872, og det ærede Medlem for Bonfild (Buch), som ikke kan være tilstede her idag, har derfor sammen med mig i Vinterens Løb overveiet, om vi ikke burde søge at faae gjort Skridt i denne Retning fra Thingets Side, men da vi bleve bekendte med, at man i det andet Thing, hvor Sagen ogsaa tidligere har været bragt paa Bane, var betænkt paa noget Lignende, have vi holdt os tilbage, og vi ere de ærede Medlemmer af det andet Thing, som have draget Sagen frem, meget taknemmelige. Vi, og da navnlig jeg, som er her tilstede idag, maa dog sige, at vi rigtignok kunde have ønsket, at et saadant Lovforslag havde været noget mere omfattende end det her foreliggende, skjøndt jeg ikke drifter mig til at sige Nei til det, der bydes, og det har glædet mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Himestad) allerede har udtalt nogle lignende Betænkneligheder. Det staar ogsaa for mig, som om det maatte være ønskeligt, at man, saavidt jeg forstod ham, gav Forslaget et noget større Omfang. Jeg maa navnlig frem-